

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izbaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 27. svečana 1891.

List 9.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernim svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

Slišali ste, kako sveta in imenitna je prisega, kako strašna kriva prisega. A za eno in drugo vam hočem še navesti tudi jasnih izrekov sv. pisma, da tako iz božjih ust samih čujete, kako morate misliti o prisegi, kako se obnašati. Poslušajte tedaj!

Že po Mojzesu nam Gospod ukazuje: „Ne prisegaj po krivem pri mojem imenu in ne skruni imena svojega Boga. Jaz sem Gospod.“¹⁾ — Pri preroku Izaiji pa pravi: „Kdor prisega na zemlji, prisega pri Bogu resnice“,²⁾ kakor da bi nas hotel opominjati, naj si pač dobro k sercu vzamemo, da s svojo prisego ne stojimo pred kakim človekom, ampak pred Bogom samim, in da nam je sicer mogoče premotiti ljudi, ne pa Boga, ki je resnica sama.

Pri preroku Jeremiji pa nas uči Gospod kar naravnost in natanko, kakšna naj bode prisega. On pravi: „Prisegal bodeš v resnici in v razsodbi in po pravici: kakor resnično Gospod živi.“³⁾ — Prisegamo „v resnici“, če samo to s prisego poterdimo, kar za gotovo vemo, le to pod prisego obljubimo, za kar imamo tudi resnično voljo, da bomo storili. — „V razsodbi“ prisegamo, če prisežemo iz zadostnega vzroka, ne torej iz same

navade in zarad vsake malenkosti: in če to storimo s prevdarkom in spoštljivostjo, kakor se spodobi za tako važno in tako sveto dejanje. — Prisezamo slednjič „po pravici“, ako le dovoljene reči s prisego poterdimo in obljubimo.

Kakšno je pač plačilo za prisego, katero smo storili po ravnokar slišnem navodu? Odgovor nam podaje 14. psalm. Ondi vpraša sv. pevec: „Gospod, kdo bode prebival v tvojem sv. šotoru, ali kdo bode počival na tvoji sveti gori?“ In on odgovarja: „Kdor čisla nje, ki se Gospoda boje! Kdor prisega svojem bližnjemu, pa ga ne goljufije.“⁴⁾ Pravica do bivanja pri Bogu, do nebes — to je plačilo sveto storjene, sveto deržane prisege. In plačilo krive prisege?

Prerok Zaharija videl je, kakor nam pripoveduje v petem poglavju, plavati po zraku neznanško velik razgernen papirni zvitek. „Kaj vidiš?“ ga vpraša angelj, ki je z njim govoril. „Vidim letečo knjigo,“ odgovori Zaharija: „njena dolgost je 20 komolcev in njena širjava 10 komolcev.“ Potem mu je (angelj) rekel: „To (leteči zvitek) je prekletstvo, ki se izhaja čez vso deželo.“ In komu velja to prekletstvo? „Vsak tat.“ tako nadalje prerok. „bo sojen, kakor je tukaj zapisano, in vsakdo, ki krivo prisega, bo enako po tem sojen. (To prekletstvo) bodem razlil, govori gospod vojskinih trum, in bo prišlo v hišo tatovo in hišo tistega, ki v mojem imenu po krivem prisega, in bo ostalo (ne bo ga zadelo le mimogredé), ostalo bode v sredi njegove hiše, in (od tod, kakor s kakega ognjišča) pokončalo njo, in celó njen les in njeno kamenje.“⁵⁾ Tako

¹⁾ III. Mos. 19, 12.

²⁾ Is. 65, 16.

³⁾ Jerem 4, 2.

⁴⁾ Cfr. Ps. 72, 2 sequ.

⁵⁾ Ps. 75, 6.

prerok Zaharija. O kako pogosto lahko vidimo, da se to prekletstvo izvršuje nad marsikatero prav cvetečo, premožno hišo z naj lepše vrejenim gospodarstvom, o katerem pa ljudje ugibajo, kako je bilo vendar vse to pridobljeno. Zdelo se je, da je hiša postavljena za večnost, in skoraj bi se bil jel človek sam pri sebi izpodtikati nad vso srečo in vspehom, ki ga je imela.¹⁾ In glej, kar nevidoma se sesede in raztaja, kakor sneg pred pripekajočimi solnčnimi žarki, „in ničesar niso našli v svojih rokah vsi možje bogastva“.²⁾ — Zakaj? V sredi cveta sedel je grizeči červ krivice, razjedajoče prekletstvo krive prisega!

In vendar, vkljub silnemu svarilu, katero nam v tem oziru daje življenje, — kolikrat nalletimo na krivo prisego! Tu velja se odtegniti pravično zasluženim kazni in izmotati se iz kake zadrege: kriva prisega. Tu je delo teme, ki zaradi svojih sramotilnih nasledkov naklada neprijetne dolžnosti, katerih bi se pa radi otresli: kriva prisega. Tu naganja maščevanje, sovraštvo in meržnja, da se bližnji po krivem obdolžuje, in za to — kriva prisega. Tu naj bi pomagala nesreča — a bila je z namenom napravljena — da se more potegniti zavarovalna svota: kriva prisega. Tu se je vtihotapil kdo krivično v posest svojega soseda. Seveda bi se rad sedaj v tej posesti obderžal: kriva prisega. Tu vabi bogat dobiček, pa le v škodo poštenosti in pravičnosti. Treba ga je pridobiti in si ga zagotoviti: kriva prisega. Žalostno, toda resnično: Še celó stariši niso varni pred svojimi lastnimi otroci, da bi jih ne pripravili ob borni izgovorjeni kót: ne bratje in sestre pred brati in sestrami, da bi jih ne spravili ob postavno dedščino: ne prijatelji pred prijatelji, da jih ne pripravijo ob posojeni, znabiti težko zaslužen denar: in na kak način? — Vsled krive prisega! Koliko krivih priseg: zato pa tudi, koliko nesreč in prekletstva med svetom! Da bi pač med nami vsega tega nikdar ne bilo!

Slišali ste, dragi moji! kaj je prisega in kako vzvišenega verskega in družabnega pomena da je. Čuli ste tudi, kako velika krivica je kriva prisega. Kakšen nauk si moramo povzeti iz vsega tega za sebe?

Upam sicer, da ga ni med vami, ki bi ga težila kriva prisega. Če je pa vendar kdo tako nesrečen, tedaj velja njemu prva moja beseda. Velika — tako ti kličem, prijatelj moj! — velika je tvoja pregreha: a še večje je božje usmiljenje. Noben greh ni tako velik, da bi ga Bog ne mogel in ne hotel odpustiti. Porabi tedaj čas usmiljenja in ne čakaj na čas kaznujoče pravice.

Če si grešil, se skesaj, izpovej in izpokori: za-doščuj za greh, poboljšaj se: in kar je posebne važnosti, pošteno popravi krivico in škodo, ako si jo napravil s krivo prisego.

(Dalje nast.)

Nazaj k načelom kerščanskim!

(Dalje.)

II.

Kot mogočne trobente glas odmeva po širnem svetu beseda sv. Očeta Leona XIII, ki s svojega vzvišenega stališča kliče in vabi vse človeštvo, naj se zopet oklene sv. Križa. Kakor je naš Bog in Zveličar jokal nad terdovratnim Jeruzalemom, tako zdi se mi, tudi sv. Oče vzdihuje nad sedanjim človeštvom hoteč njegove otroke zbrati in jih zopet pripeljati v naročje Križanemu in njegovi nevesti sv. katoliški Cerkvi. Svet se za ta božji klic ne zmeni, dasi bi moral vedeti, da je ni druge rešitve, kakor da spoznavamo Kristusa, načela kerščanska vselej in povsod. Kako pač naj bi bilo mogoče zopet oživiti krepostno življenje, če ne z vero Kristusovo. Dobro vemo, da je mnogo ljudi, ki sicer verujejo nekaj v Kristusa, toda da bi kraljeval v družini, v šoli, v državi, v zasebnem in javnem življenji, jim ni po volji. Tem veljajo besede, s katerimi je veliki papež sv. Gregorij zavračal krivoverce svojega časa: „Sunt vero nonnulli haeretici, qui in hunc Deum credunt, sed ubique regnare nequaquam credunt.“¹⁾ Take bi pač rad vprašal: kako hočete zrediti staršem poštenih sinov in državi zvestih podložnikov, če se jim že v otročjih letih ruje iz serca najlepši biser sv. vere, ali pa se saj puste, da zrastejo v verski vnemarnosti (indifferentizmu), ker se sami niste dovolj terdno podučili in prepričali o resnici edino pravih nauk Kristusovih? Kako hočete, da napreduje in se lepo razvita država, v kateri ni edinosti med njo in sv. Cerkvijo, marveč se ji nasprotuje in se ovira v njenem vzvišenem poklicu za časni in večni blagor vseh narodov? Kako hočete rešiti najbolj pereče socialno vprašanje, ki pošastno straši čim dalje tem huje, da se stresa in trepetá ves svet? Ali z načeli liberalnimi? Ali ne vemo marveč, da je prav liberalizem pot gladil socializmu (da je prostomišljaštvo peljalo v rudečkarstvo). Temeljna načela ali bolje, znote liberalizma se dadó povzeti v ta-le brezbožni stavek: Postave Božje nimajo nobene pravice, da bi bile veljavne in pravomočne za človeštvo. To je jedro liberalizmov. On pravi: Posameznik lahko ima vero in naj jo tudi spoznava, toda človeški družbi, javnemu življenju ni treba meniti se za njo; postave božje zadevajo človeka, ne pa družbe. Mesto, kraljestvo, država si dajejo postave same, kakor hoče njih večina. Če pravi božja postava, da imaš do tega in tega pravico, terdi liberalizem, da je to le zasebno pravo, na katero se pa v javnosti ne moreš sklicevati in opirati. Tu nadaljuje socializem, ki se je oklenil teh nauk. Lastninsko pravo je vzrok, pravijo, da je človeštvo razdeljeno v dva neenaka dela: v tabor bogatinov in tabor beračev. Zato, češ, se mora zavreči in

¹⁾ Ps. 14. 1. 4

²⁾ Zach. 5, 1—4.

¹⁾ Ex homil. 10. in Evang.

nehati za vselej. Lastnina jim je tatvina.¹⁾ Če si kdo kaj prilasti, ukrade to svojemu bližnjemu in nima nikakoršne pravice kopičiti si bogastva, vsled kterega ječi sto drugih v neznosnih revah pri stroju, ali pa so obsojeni riti pod zemljo in ne gledati luči belega dne. Kaj pa pravijo postave božje, ki jih je prostomišljaštvo zaverгло, in kaj učé načela kerščanska? Bog sam je prva človeka blagoslovil in jima v last dal zemljo, rekoč: „Naraščajte in množite se in polnite zemljo in podverzita si jo in gospodujte čez ribe v morji in ptice pod nebom in čez vse živali, ki se gibljejo po zemlji.“²⁾ In na drugem mestu govori: „Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.“³⁾ Ti imate rešitev socialnemu vprašanju, ki je edino prava in ji mora priterditi tudi zdrava pamet. Kdor namreč modruje, da nimamo pravice do lastnine zavoljo tega, ker je vzrok mnogoterim krivicam in nadlogam, ta nam ravno tako lahko reče, da nimamo pravice živeti, zakaj tudi življenje je vzrok in vir mnogoterim zlom in bolestim. Vsaka krivica, prekanjenost in grozovitost bi tudi najprej izginila, ko bi bili ljudje šest čevljev globoko zapani pod zemljo. S tem, da se kaka reč napačno, zlo rabi, ne neha še biti dobra. Ne glede že na to, kaj pravijo kerščanska načela, mora vsakdo spoznati, da neenakost v posesti je velika dobrota, ker le tako je človek navezan na človeka, in odpraviti razliko v posesti se pravi odpraviti in uničiti človeško družbo.

Bogatini in reveži bodo vedno na svetu in nihče ne more zemlje spremeniti zopet v tisti raj, ki so ga uživali naši prvi starši. Za greh prvega človeka se morajo pokoriti vsi Adamovi otroci. Toda, če bogatini vidijo v revežu svojega sobrata in mu z dobrotno roko bratovsko otirajo solze, kakor veli nauk Kristusa križanega, tedaj je mogoče nekoliko omehčati gorje in olajšati „težki jarem, ki je na Adamovih otrocih od dne njih iz rojstva do groba.“⁴⁾ Olajšati, pravim, a nikdar ne popolnoma odpraviti, zakaj sv. vera nas uči: „Dobro in hudo, življenje in smert, uboštvo in bogastvo je od Boga.“⁵⁾ On, ki je gospodar nebes in zemlje, obdaril je enega z bogastvom in drugega pustil siromaka, a postavil je obema isti cilj, po katerem naj hrepenita in ga skušata doseči eden s svojim bogastvom, drugi s svojim uboštvom. Cilj ta pa je On sam, ki je večna dobrota in večna lepota.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane 17. febr. (Vzgledno življenje in lepa smert gosp. Ignacija Zupančiča, c. kr. pristava pri deželni sodniji). Sprejmite, prečastiti g. vrednik, v Vaš cenjeni list te verstice, ki mi jih narekuje hvaležnost do preblagega moža, kterega lepe čednosti, zlasti posnemanja vredno pobožnost in dobrotljivost spoznavati sem kot dijak imel priliko v njegovem stanovanju. Poleg tega pa me vodi pri tem tudi želja, naj bi blagega ranjcega po tem spisu spoznali

tudi častiti bralci „Zg. Danice“, da bi si ga v raznih okoliščinah hoteli vzeti za vzgled svojega ravnanja: tudi še verh tega, naj bi kateri blagovolili za njega blago dušo, ako še kaj potrebuje, pomoliti kako molitvico. Upam, da se bodem na ta način najlepše hvaležnega izkazal za vse dobrote, ktere sem od njega prejemal za čas svojega šolanja, ako bodem namreč pripomogel, dal se dobrotnemu in pobožnemu možu blagi spomin pri vseh znancih in neznancih še pomnoži, in drugič, da njegova blaga duša tem preje doseže večno plačilo v nebesih.

Rajni gosp. Ign. Z. rodil se je v Ljubljani leta 1823. Služboval je pri c. kr. deželni sodniji v Ljubljani celih 35 let. Ves čas svojega službovanja bil je delaven in natančen v svojih službenih dolžnostih. Živel je vedno tako izgledno in bogoljubno, da so ga nekteri njegovih hudomušnih prijateljev večkrat skrivaj zasmehovali. Vsak dan pričel je s precej dolgo molitvijo; prav tako je tudi končal vsak dan z rožnim vencem, kteri se je vedno skupno na glas molil. Tudi pred jedjo in po jedi moralo se je vedno na glas moliti po lepi kerščanski navadi. Nas dijake, kteri smo tam stanovali, spodbujal je o vsaki priliki rajni gospod po očetovski k lepemu pobožnemu življenju, ob enem pa nam sam dajal najlepši izgled čednostnega življenja. Ne le, da je hodil tudi ob delavnikih k sv. maši, kolikor mu je bilo mogoče, stopil je tudi zvečer večkrat v cerkev, ko je šel mimo, in je dolgo časa ondi molil. Da ob kratkem povem: kdor koli ga je poznal, čislal in spoštoval ga je kot pobožnega in iskrenega kristjana. Poleg tega sveti se v blagem njegovem značaju velika njegova dobrotljivost kot neprecenljiv biser. Reveže, lepe naprave itd. je po možnosti podpiral, deržal se pa zvesto opomina sv. pisma, da naj ne vé levica, kaj da dá desnica. Plače ni imel sicer velike; vendar je izdal za reveže in dobrotne namene več kot marsikdo pri dvakrat boljših razmerah. Naj bi ga pač posnemali vsi oni, ki denár kopičijo, ali celo grabijo, ne pomnijoč, da telo ne živi večno, pač pa duša, ktera si more s podpiranjem revežev premnoga dobra dela pridobivati. Upati torej smemo, da lepe nebesa mu je pridobilo ne le njegovo lepo življenje in njegova dobrotljivost, marveč tudi goreče molitve onih, kterih dobroten oče bival je on v svojem življenju.

Posebno častil je ranjki sv. Antona Padovanskega. Zato mu je veliki ta svetnik mnogo dobrot sprsil; v prvi njegovi smertni nevarnosti, ko se mu je 21. febr. 1890 kri ulila in so štirje k njemu poklicani zdravniki nad njegovim življenjem bili obupali, mu je ta svetnik na vidno čudežen način zopetno ozdravljenje sprosil, tako da je še celo lansko poletje zopet mogel opravljati svojo službo. Vender o začetku zime začele so ga zopet moči zapuščati: nogé jele so mu otekati in sam dobil je prepričanje, da se je Gospodu dopálo, kmalu ga poklicati iz solzne doline. Dal se je precej previditi ter je oskerbel za pot v večnost. Kako poterpežljivo prenašal je potem svoje bolečine na postelji! Ni ga bilo slišati bolestnega stoka, da si tudi je imel vse nogé hudo zatekle! Res, prav ginljivo je bilo videti, kako je dobri gospod vdan v božjo presveto voljo čakal ure svojega odrešenja. V torek, na dan sv. Antona Pad., svojega češčenca in besednika (10. febr.), kmalo po polnoči, ločil se je blagi gospod iz tega

¹⁾ Cf. P. Kolb: Die sociale Frage.

²⁾ I. Mojz. 1, 28.

³⁾ Mark. 12, 31.

⁴⁾ Eccli.

⁵⁾ Sirah 11, 14.

sveta s poslednjimi besedami našega Zveličarja: „O Bog, v Tvoje roke izročam svojo dušo.“ To izrekši, izdihnil je svojo lepo dušo. Pri njem se pač smé reči z vso pravico: Kakor pobožno živel, tako sveto tudi umeril!

Pri tihem in miroljubnem svojem značaji ranjki menda ni imel sovražnikov. Ako pa bi mu kateri bili katerikrat kaj manj dobri, jim je gotovo žal.

V četrtek, 12. sveč., bil je dobrega ranjcega prav lep pogreb. Zbrala se je bila silno velika množica ljudi vseh stanov, ki so blagega gospoda sprejeli k zadnjemu počitku in pokojnemu poslednjikrat pokazali svojo ljubezen in hvaležnost. Naj v miru počiva!

Bodi ranjki priporočen v molitev in blagi spomin vsem prijateljem in znancem. Naj bi ga blagovolili tudi vsi posnemati. L. K.

Iz Ljubljane. (Občni zbor katoliške družbe za l. 1890.) Hvaljen b. J. Kristus! Slavni zbor! V malo dneh preteče spet eno leto, kar smo se bili zadnjikrat tukaj sošli, da smo (12. febr.) obhajali občni zbor za l. 1889. Med tem smo se pa spet za eno leto naprej pomaknili, in spodobi se, da nastopivši s pomočjo božjo l. 1891 se še nekoliko ozremo na minulo leto 1890 in si v kratkem v spomin pokličemo in pregledamo, kaj sploh se je v teku istega godilo v našem kat. društvu.

To je namen današnjega shoda, ta naloga občnega zbora, ki se v smislu pravil za l. 1890 verši nocoj v našem društvu. Preden pa se prične zborovanje, cenim si za svojo dolžnost, Vas, predragi prijatelji in soudje, priserčno pozdraviti.

Hvala Bogu, da se zopet zdravi snidemo, da neizvedljiva njegova milost nas je pri dobrem zdravju ohranila, ko marsikteri naših družbenikov se je med tem v večnost preselil. Vender morem sporočiti, da število l. 1890 umerlih udov kat. družbe je primeroma z l. 1889 precej manjše, kajti ko smo jih l. 1889 šteli 26, imamo jih minulo leto samo 13. Izmed njih bili so trije gg. duhovni, t. j. tukajšnji župnik Fr. Karun, pa Janez Nemanič in Anton Kacin; devet pa neduhovnov in sicer: Tomaž Pirnat, Jernej Robida, Gašper Jemec, Ana Šmid, Marija Bavdek, Helena Koželec, Helena Doberle, Magdalena Bleiweis, Katra Černe in Jerica Žgajnar. Bodi jim blag spomin in večni mir!

Pristopilo k družbi je tekom p. l. 47 novih, in sicer v Ljubljani 19, ostali pa z dežele, zlasti vsled prizadevanja in prigovorjenja milg. prošta P. Urha, in prečast. gg. dekanov Aleša, Kogejja in Freliha in poverenika g. Kukelina. Število društvenikov se je tedaj nekoliko povečšalo ter naraslo koncem l. 1890 na 710.

Razun občnega zbora 12. februvarja je imel odbor 4 seje. Tombol bilo je 6, katere so bile prav dobro obiskovane. Zanimivi, podučni-zabavni govori — posebno gg. Keržiča, Kalana in Pihlerja, s kterimi se navadno pričinja ljudstvu zelo priljubljena tombolna zabava, družbenike vabijo k pridnemu obiskovanju še bolj kot dobitki, kakoršnih je dobiti 34 pri sleherni igri. Dale so lanske vse tombole (ne odbivši troške) 318 gl. 52 kr.

Društvo je izdalo 24. letnik „Drobtinice“, ki jih izverstno vreduje preč. gosp. dr. Fr. Lampe. Za toliki trud je društvo gosp. doktorju dolžno posebno

zahvalnost, toraj vabim in prosim slavni zbor, da se mu danes tukaj najtoplejša zahvala in serčno priznanje izreče s prošnjo, da bi to mučno a važno delo tudi letos nadaljevali blagovolil. — Tiskalo se je 1200 iztisov. Od prejšnjih letnikov ima družba še precej iztisov na razpolaganje, ktere po znižani ceni želi razpečati. Da bi slovensko ljudstvo le pridnejše sègalo po teh knjigah! Vsebina njihova je vsakako tega vredna.

Od izverstne, posebno natisnjene okrožnice sv. Očeta Leona XIII o dolžnostih kerščanskega ljudstva je društvo prevzelo 200 iztisov, da se tem bolje med vernike razširijo velevažni nauki namestnika Kristusovega. Vsi družbeniki „Drobtinice“ dobivajo zastonj.

(Konec nastl.)

Iz Černomlja. (Cerkev v Dragatušu, — v Černomlju.) „To je dan, kterega je Gospod naredil“, 15. febr., — prvo postno nedeljo — v sosednji fari, v Dragatuši. Prišli so č. P. Otokar iz Novega mesta blagoslovit križev pot. Na prižnici so prav podučno govorili o veliki koristi in dobroti sv. križevega pota, tako da so marsikteremu s svojim govorom solze privabili v oči. Slovesno sv. mašo z azistenco so imeli preč. gosp. dekan Semiški, ki so blagoslovili pred mašo tudi podobo sv. Janeza Kerstnika, kteremu je cerkev posvečena, in potem še oba stranska oltarja, ki sta prav okusno prenovljena. Te lepe cerkvene slovesnosti se je vdeležilo tudi mnogo ptujih faranov, posebno iz Černomlja. Vsi smo občudovali lepoto in snažnost Dragatuške cerkve. Vsa cerkev je lepo barvana, strop nad prezbiterjem in kuplo je lično oslikan. Posebna hvala gre za vse lepo vnetemu duhovnemu očetu, o kterem se resnično more reči: „da ljubijo lepoto hiše Gospodove.“ Naznanovale se je o tej priliki želja, da bi se tudi v Černomlju, kjer je cerkev silno revna, že na boljše obernalo. (Slišati je, da nemški red, kteremu je cerkev inkorporirana, namerja vse obnoviti in velike naprave zveršiti; Bog daj, da bi se to začelo brez pomude, kajti sila je bojda skrajna. Vr.) Vendar podružniške cerkve v naši fari so še precej čedne, ker so mnogo storili naši ljudje v teku zadnjih let, kakor sploh na vsem Belokranjskem. Najlepša podružnica pri nas je cerkev Matere Božje v Vojnovasi. Pred tremi leti je bil prenovljen veliki oltar, in leto pozneje tudi oba stranska oltarja, in vsa cerkev je znatraj lično pobarvana. Na leto je tukaj štirikrat shod, in posebno o velikem in malem Šmarnu prihaja iz daljnih krajev mnogo romarjev častit Vojnovško Mater Božjo. Naj bi se tudi farna cerkev lepo vravnala. V to pomozi Bog!

Molimo za spreobrnje razkolnikov! Čast. g. vikar Karol Čigon nam je poslal 41 novih udov za bratovščino Slomškovo ss. Cirila in Metoda. — Prav je, da bi se ta tako potrebna molitvena bratovščina začela na novo in bolj goreče razširjati, ker spreobračanje naših razkolnih bratov se verši le počasi; nasprot, kakor piše „Przegľad“, se razkolniki ponasajo, kako da že z nami zedinjeni Rusi („uniti“) prestopajo k razkolstvu. Razširjajte torej bratovščino ss. Cirila in Metoda, ktera moli za spreobrnjenje razkolnikov! Podobice imajo čč. oo. Lazaristi pri sv. Jožefu v Celji; pa tudi vredništvo tega lista jih ima še nekaj, ki jih lahko oddá.

† Jurij Humar.

(Spisal Francis.)

(Konec.)

Da je Humar v istini mnogim k zdravju pripomogel, razvidimo tudi iz mnogoterih zahvalnih pisem, v katerih so mu hvaležni ozdravljeni naznajevali zahvalo. Sicer so po njegovi smerti večino pisem sežgali, vendar sem jih dobil nekaj v roke in upam, da vstrežem čitateljem, če objavim izmed njih nastopna:

Duhovnik F. C. iz K. piše iz dne 17. novembra l. 1884: „Nimam zadosti besedi, s katerimi bi se Vam za dobljeno zdravje primerno zahvaliti zamogel, pa gotovo bo Vaše plačilo obilno tam pred Najvišjim Pastirjem. Hvala Bogu, ki je ljudem podelil bister um in blago serce, pomagati tem, ki ga prosijo“ itd.

Iz Št. Andraža v Slovenskih goricah izreka A. D. svojo zahvalo tako-le: „Šest let je že preteklo, odkar ste, čast. gospod! mojega brata z Božjo pomočjo hude bolezni, božjasti v tako kratkem času, namreč v par dnevih ozdravili. Zato si moramo vsi v dolžnost šteti in se Vam ne moremo nikoli zadosti zahvaliti za to preveliko dobroto in le kličemo s celo družino: Bog Vam poplačaj tisočerkokrat na tem in na onem svetu!“

Jaine Palan iz Španije se tako-le zahvaljuje: „Odkar sem imel veliko čast, Vas velečastni, pred letom obiskati, sem zdrav, kakor že dolgo let ne. Zato nikakor nisem v stanu z besedami dovelj se zahvaliti“ itd.

Neko pismo iz Bavarske (Berchtesgaden) se začneja: „Ker ste v naši okolici že tako mnogim terpečim, katerim noben zdravnik pomagati ni mogel, k zdravju pripomogli, oprostite mi, da se tudi jaz poln zaupanja obnemem do Vas, proseč pomoči v hudi bolezni“ itd.

Zopet iz drugega pisma posnamem, da je bila gospa M. B., potem ko se je celo leto na dunajski kliniki brezuspešno zdravila, po Humarjevih zdravlilih ozdravljena, ravno tako tudi soproga ruskega gubernatorja v Odesi, ki se je prišla na Dunaj zdraviti.

Še bi lahko navedel nekaj enakih slučajev, a naj zadostujejo ti. Saj menim, da so prepričali bralca, da ni bil Humar zastoj na glasu kot dober zdravnik.

Ljudje pa niso hodili k njemu iskat le zdravil zoper bolezni, ampak tudi pomoči v raznih nadlogah in nezgodah. Vsem seveda ni mogel vstreči, pomagal pa je vendar le mnogim vsaj s tolažbo in dobrim svetom. In to je tudi nekaj vredno, veliko vredno. Marsikak do skrajnosti obupan človek vernil se je s potolaženim srcem od njega; razdvojene zakonske je sprijaznil in zedinil, v prepiru živeče sosede je pomiril, žalostne in otožne potolažil, mnogo nevarnih, zastaranih grešnikov k Bogu nazaj pripeljal. Ni bil le spreten telesen, ampak tudi več dušen zdravnik. Dobro je poznal človeško serce — tolikrat sedež najhujših strasti. Da, on je poznal človeka, z obraza mu je bral v dušo in naglo uganil rane njegovega serca. Imel je pa tudi sam usmiljeno serce: prav po zgledu Zveličarjevem se je veselil z veselimi in žaloval z žalujočimi; zato so našle njegove besede pot do serca, zato so se mu vsi zaupljivo bližali, zato so mu verovali in se po njegovih modrih, naukih ravnali. Odkritoserčnost, nesebičnost, ljubeznjivost, sočutje — to ga je storilo popularnega.

Ginljivo je brati pisma, katera je prejemal od nekega gospoda v visoki državni službi z Dunaja. Kakor že marsikateri, zgubil je bil tudi ta med svetom vso vero. Bog mu pošlje hudo bolezen. Pri najboljših zdravnikih išče pomoči; toda brez uspeha. Naposled izve za primskovškega župnika in se oberne do njega. In Humar ga je ozdravil. Odslej sta si vedno dopisovala. To vam je hvaležnost, ki se javlja v teh listih! A ne le na telesu, tudi na duši ga je ozdravil, kakor dotični gospod sam spričuje, iz neverca postal je veren, pobožen kristjan. Zopet in zopet se mu zahvaljuje kličoč ga največjega dobrotnika svojega, ljubeznjivo ga vabi k sebi na Dunaj, da bi ondukaj mirno preživel svoja leta; ali če tega ne more, naj ga vsaj enkrat obiše, da bi mu razkazal lepoto naše prestolnice ob modri Donavi. Ni se odzval temu povabilu Humar, a med tem ga je povabil drug gospod, Gospod vseh gospodov v svoja lepša bivališča, da vživa ondi mir, kakoršnega svet nikdar dati ne more.

Razgled po svetu.

V Zagrebu je 19. svečana o polištirih zjutraj umerl kardinal nadškof Jožef Mihalović. Zagrebški „Katol. List“ pravi med drugim: Pomočnik siromakom in revežem delil je skrivno neštevilne dobrote. Velik dobrotnik je bil mladini, cerkvam, izobrazovalnim in dobrotelnim vstavom na Hervaškem, duhovstvu pravi oče. Ostal bode v hervaški zgodovini v slavnem spominu. Zagrebški prvostoljni kapitelj v svoji „osmrtnici“ omenja med drugim, kako je v svoji dolgi bolezni razodeval redko potrpežljivost in izgledno vdanost v voljo Božjo; prejemši ss. zakramente za umirajoče in apostolski blagoslov sv. Očeta je v 78. letu svoje dobe, v 55. letu mašništva in v 21. letu nadškofovske časti preselil se v boljši svet. V okrožnici do duhovstva po nadškofiji veleva kapitelj, da vsak duhoven naj opravi tri ss. maše za dušni pokoj ranjcega kardinala, ljudstvo pa da naj moli zanj, po vsi nadškofiji se bode skoz osem dni zvonjenje zanj nadaljevalo. Verh tega pa so vsi opominjani, da naj goreče molijo za tacega naslednika, kateri bode po milosti božji zmožen svojo čedo voditi v kraj večnega zveličanja.

Presvitli cesar in mnogi drugi veljaki so prvostoljnemu kapitelju naznanili svoje sožaljevanje. Sprevod je bil napovedan še le na torek, 24. sveč, ob 9ih zjutraj. Pomikal se je po vlaški, draškovičevi in jurišečevi ulici na Jelačićev terg, in od ondot v prvostoljno cerkev, kjer je bil po slovesnih mertvašnicah djan v rake, pripravljene za nadškofe.

Jožef Mihalović je bil rojen l. 1814 v Tordi, v torontalski županiji v Banatu. Oče njegov je bil znan zarad čistega svojega značaja, mož izgledne pobožnosti in ljubljenja, prisednik sodnijskega stola torontalske županije. Više nauke in bogoslovje je zveršil v Temešvaru in Segedinu. Bil je Mihalović vselej čist značaj. L. 1836 je postal mašnik, 1848 kanonik v čanadski škofiji. Po grozno hudih madžarskih viharjih in nemirih v imenu svobode, ki so bili tudi Mihaloviću za nekaj časa odnesli časti, službe in prostost, je bil zopet povzdignjen, zviševan in

L. 1870 po Nj. veličanstvu cesarji Frančišku Jožefu poklican na zagrebški nadškofovski sedež, potem ko je bil poterjen od sv. rimskega Prestola. Resno branil se je te časti in službe, in le iz pokorščine do Nj. veličanstva je prevzel to silno težko butaro. Pravijo, da so mu oči rosile, ko se je peljal s posebnim vlakom preko Drave. „Katol. List“ pristavlja: naj se govori, kar je koga volja, to se mu mora priznati, da si je po svojem prepričanju prizadeval pospeševati obče dobro in korist naroda, kateremu je postal nadpastir. Bil je miren, previden, zato so se vladajoči krogi radi obračali k njemu za svet; sicer je bil neprijatelj vsakega pretiranja in nenaravnosti, kar marsikomu ni bilo po volji; on pa je dobro vedel, da ga ni pod solncem, kateri bi vsim vstregel.

L. 1877 je postal kardinal. Iz svojih dohodkov je rad delil v dobre namene. Pervostoljna cerkev, vsenčilisce, razna društva so temu priče, posebno pa duhovstvo, reveži in nesrečni. Samo zadnje tri leta je razdelil čez 200.000 gl.

V boleznih je bil silno miren in vdan, ter so zdravniki večkrat govorili, da tako potrpeljivega „pacienta“ še niso imeli. Bog mu daj večni mir! Hervatom pa vrednega naslednika.

Nemško. Knez Bismark, ki je toliko hudega storil katol. Cerkvi, se zdaj zapuščen kuja za pečjo, ko ga je zadela zaslužena šiba, in premišluje, kakošen „vstanovitelj nemške države“ da je on. Toda države se ne vstanavljajo po taki poti. Kakošen nasledek imajo taka „vstanovljanja držav.“ to pojasnjuje konec obeh Napoleonov in pa francoska država. Tudi avstrijski politikarji in poslanci naj se učijo iz tega, dokler je čas, in naj ne utegujejo Cerkvi njenih pravic, kadar pride do glasovanja za „versko šolo“ in za druge koristi Kristusove Cerkve; katoliški narodi pa naj volijo v postavodajavne zборе moč, ki imajo značaj in serce za božje in človeške pravice, in ne taci, ki le sami hlepijo ferčati nakviško — brez perutnic.

1. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni nameni:

Svetost kerščanskega življenja.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII).

„Življenje po veri, to bo najbolj vterdilo vero in naredilo serce pripravljeno tudi umreti za vero.“ Tako smo dejali v „glavnem namenu“ pretečenega mesca, ker nam je bilo ukazano moliti za trdnost v veri.

Življenje po veri, t. j. svetost kerščanskega življenja je bila vedno dokaz resničnosti naše vere, pa tudi izvrstno sredstvo vero vterjevati in razširjati. Nasproti je pa vera brez del mrtva. V kazni za svojo lenobo mora poginiti. Od tistih, ki ne prišajo sadu, bo kraljestvo božje odvzeto in dano ljudstvu, ki bo sad obrodilo. Če se moramo, kakor pravi Leon XIII, bati o Italiji, da ne zgubimo vere, je glavni vzrok tej nevarnosti ta, da smo svetost kerščanskega življenja že zgubili.

Iz serca človekovega ne prihajajo namreč le „hudobne misli, uboj, prešestvo, nečistost, tatvina, krivo pričevanje, zasramovanje,“ t. j. greh, ampak tudi zmota, namreč nevera, ki ima svoje korenine v hudobnem sercu. Neumnež pravi v svojem sercu: ni Boga, zato ker je postal izpriden in nagnjusen v svojih željah in si mora želeči, da bi ne bilo Boga. Sodnika, Maščevalca. Nasproti pa prihaja iz dobrega serca človekovega, ki sveto živi, ne samo čednost in junaštvo, ampak tudi luč razumnosti v velikih mislih, v spoznanji naravne in nadnaravne resnice po pameti in veri.

Odrešenje svetá se je pričelo z njegovim posvečevanjem. Beseda je meso postala in med nami prebivala, ona je ljudi s svetlobo svoje svetosti nase vlekla, in jih je kerstila v ognju in sv. Duhu, t. j. očistila jih je in posvetila in tako v njihovih srcih svoje kraljestvo ustanovila. In ko je bila vera v božjih čudežih vsejana po svojih prvih oznanovalcih, je svetost življenja, ki je pognala iz te setve, še več kot čudeže in znamenja, poganstvo samo premagala in vzdignila svet iz prepada kervi in nesnage, v katerega se je bil pogreznil.

Kavno tako je začetek pogube oskrunjenje kerščanske vere in kerščanskega imena z nekerščanskim življenjem, s paganskimi pregrehami. Veliki odpad, ki se je pričel pred 400 leti, so povzročili lahko-mišljeni ljudje, katerim je bila ljubša razuzdanost poganstva, kakor pa Kristus križani, krivoverci kateri so napadli zaslužnost dobrih del, t. j., svetost kerščanskega življenja. Žali, da se gre navzdol hitreje, in tako je bilo v kratkem času razrušeno, kar so sozidala stoletja kerščanske omike. Navzdol gre ložje, gre prav za prav kar samo ob sebi, da pademo, je včasih dovolj, da se ne deržimo.

In vendar sa zbirajo brezbožni ljudje še posebej, da bi poganstvo, ali kakor ga znanstveno imenujejo, naturalizem, v človeškem življenju pripravili zopet k veljavi in moči. Kot sklenjena družba nasprotuje v ta namen prostozidarstvo kerščanski družbi, sv. Cerkvi. Če je bojvno načelo: razdruži, da boš gospodoval, je pravilo prostozidarjevo: pogubi, da boš gospodoval, pogubi človeka z lažjo in pregreho, pogubi njegovo telo z nasladnostjo in njegovega duha z napuhom v popolni meri in s tem v neodvisnosti od vsake postave. Brezbožna država, brezverska šola, pregrešni časopisi in knjige naj to zveršé. Tako spačen človek potrebuje nezmerno veliko posvetnega blaga, da zadovolji svojo poželjivost in svoj napuh in tako je vse na svetu poželjenje oči, poželjenje mesa in napuh življenja, kakor je apostelj že nekdaž učil in kakor moramo tudi mi tožiti.

(Konec nasl.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu, in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije Tebi darujem danes vsak trenutek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vse dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za svetost kerščanskega življenja, kakor tudi za vse zadeve, ki so

priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakokrat 300 dni odpustka: in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX 26. nov. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakokrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zveličani Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

1. III. postna nedelja. S. Evdoksija. Ta in vsak dan mesca vse naznanjene pa še ne zaznamovane, ali nenadne zadeve. Duh pokore. Spolnjevanje postne zapovedi. Bolni in umirajoči.

2. S. Neža Praška. Cesar avstrijski. Češka. Moravska in Šlezija. Zunanje potrebnosti premnogi.

3. S. Kunegunda. Kraljevski prestoli v nevarnosti. Imenitne gospé. Več posebno priporočenih župnij. Pomladanske setve.

4. S. Kazimir. Poljsko. Mnogi, ki so hudo skušani in si ne vedo svetovati. Bolni očetje. Mlada dekleta, ki so v nevarnosti.

5. S. Pavel in drugi mučenci japonski. Cerkev na Japonskem. Vredniki katoliških časopisov. Združenje ločenih zakonskih.

6. S. Koleta. „Duhovni in obhajanci.“ Tretji red. Mnogo staršev, otrok, prijateljev ki so v veri daleč zabredli.

7. S. Tomaž Akvinski. Sveta vednost. Red pridigarjev. Važno znanstveno podjetje.

8. IV. postna nedelja. S. Janez od Boga. Usmiljeni bratje. Več občin, ki so dušno skoraj zamerle. Obiskovanje cerkve in cerkvena godba.

9. S. Frančiška Romana. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Mladi spokorniki in spokornice. Več zakonskih parov in njihovo posvečenje.

10. 40 mučenikov. Azijanski misijoni, ki so v veliki potrebnosti. Mir za več občin in rodovin. Gluhi, muti, slepci, hromi. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Brat prav goreče priporoča svojo bolno sestro za zdravje, če je Božja volja. — Bolna oseba za zdravje.

Zahvale.

Bila sem hudo bolna, pa še zraven v hudih dušnih britkostih, da nisem vedela, kaj storiti: začnem devetdnevno v čast Materi Božji in sv. Antonu Pad.: in tretji dan sem

bila že uslišana in rešena svojih velikih britkosti. Zene me, hvaležnost naznaniti po Danici, in ko bi bilo v mojih močeh, obdila bi vse mesta in vasi sveta in hotla bi vsem s težavami obloženim klicati, naj se zaupljivo obernjejo k Materi Božji in k sv. Antonu, in gotovo bodo uslišani, kakor sem bila jest že mnogokrat. Pa tudi mnogokrat sem pomoč zadobila v vseh zadevah po ubogih dušah v vical: rešuj jih, o Gospod iz njihovih muk! Marija H.

Bila sem od 3letne nevarne bolezni tako oslabiljena, da so mi trije zdravniki nad zdravjem popolnoma obupali: z rabo Marijine Lurške vode pa sem tako ozdravila, da sem zmožna za vsako delo. V dolžno zahvalo za tako veliko milost Mariji Devici, prosim blagovolite naznaniti to v Danici: in naj se darujejo molitve, prosim še za mojega brata Janeza, ki je že od 2. maja 1886 zlo bolehliv, naj bi mu Marija sprosila, ako je volja Božja, popolno zdravje, ali saj ljube poterpožljivost. M. Lovšin.

Mlad človek je bil za smert bolan: bilo se je bati, da umerje brez sv. Zakramentov. Iz sto sere vzdigali so se klici k Pomočnici kristjanov, da se reši ta duša. Marija je zmagala: slava in čast ji bodi! Dva dni pred smertjo prejme vse ss. Zakramente za umirajočce ter zaspi mirno v Gospodu. S temi versticami bodi tedaj spočujena obljuba, da se zahvala za uslišanje o'javi v „Dan.“

Priserčna zahvala tudi presvetemu Sercu Jezusa in njega milostljivi Materi za zboljšanje v bolezni neke druge osebe. M. K.

Pogovor o volkovih in bedakih.

Tine. Bral sem, da je Kristus rekel apostelnom: „Lejte, pošljem vas, kakor jagnjeta med volkove,“ kaj praviš Lovro, kateri so ti volkovi, ali katoličani ali prostomišljaki?

Lovro. Tega vendar nihče ne dvomi, da so prostomišljaki volkovi.

Tine. Če so prostomišljaki volkovi, kako pa da jih ni sram in groza?

Lovro. Ali še nisi slišal, da je hudobneža toliko sram, kolikor volka strah?

Tine. Bral sem tudi: „Vi ste moji prijatelji, ako delate, kar vam zapovedujem, govori Gospod“: ali misliš, Lovro, da prostomišljaki to delajo, kar Gospod zapoveduje?

Lovro. Tega, menim, prostomišljak sam ne more misliti.

Tine. Tedaj prostomišljaki sami vedó, da niso „prijatelji Božji“, ampak sovražniki?

Lovro. Čisto dobro to vedó, ali bi saj lahko vedeli.

Tine. Zakaj pa vendar nasproti delajo?

Lovro. Zato, ker so berlavi, neumni: vidijo, pa nečejo videti; slišijo, pa nečejo slišati.

Tine. Izgovarjajo se in pravijo: sej tudi drugi tako delajo!

Lovro. Lep izgovor; tako delajo tudi braveta, ako eno skoči v brezno, poskačejo še druga za njim.

Tine. Tedaj so prostomišljaki res terčeni bedaki! Kakošen pa je konec take volče modrosti in sleparije?..

Lovro. Žalosten. Poslušaj, kaj se je zgodilo nekemu volku, kar sem te dni čital. Letos, ko je veliko snega, so volkovi močno gladni in iščejo daviti jagnjeta, pa tudi druge živali, kjer koli morejo. celo do hiš in na dvorišča se prederznejo. Daleč tam gori na Severu plena željen in razstradan volk pride do hiše in hoče zadaviti kužeta stražarja. Kuže premilo zacvili pred tolikim sovražnikom, beži, beži, se požene na okno, prebije šipo in skoči v hišo, kjer je bila vsa družina okrog mize. Volk pa za njim v svoji slepoti. . . . Toda, ko vidi toliko ljudstva, kurjaka groza obide, zboji se za svojo kožo in — puhne skozi okno po ravno tisti poti. Toda bil se je opeknel, če tudi je drevje od mraza pokalo. Gospodar namreč — ne bodi len — volka v trenutku zgrabi še za zadnjo berkljo in nesramni tolovaj tako obvesi čez okno, da si ne more nič pomagati. Sin in drugi z vso naglico šinejo iz hiše in tolovaja s kolmi pobijejo. Kar tedaj je iskal, to je na zadnje skupil!

Prostomišljaku, sovražniku vere in kerščanskih jagnjet, ne bo se bolje godilo na vse zadnje.

Tine, Lovro. Ti si jo dobro pogodil.

Lovro. Hervat ima pregovor: „Krsti vuka, a vuk u goru!“ Mislim, da s tem hoče reči: Ti spačenega človeka, n. pr. prostomišljaka, lepo sprejmi, čini mu vsaktero dobro, poduči ga za sv. birmo, spoved in druge svetosti, dajaj mu jesti, piti, zaupaj imenitna opravila, daj mu častne službe; on ti za vse to ne bo hvaležen, vračal se bo v „goro,“ v berlog svojih zanikarnosti, zaverigel bo „kerst in sv. Cerkev“ ktera ga je sprejela kat. ljubega sina, pa delal bo po svoji spačeni naravi, izdal lahko tudi tebe samega... Sapienti sat — bedaku pa lepoto!

Listek za raznoterosti.

V korist vere in naroda. Prejeli smo od odličnega moža, nad čegar poštenjem in resnicoljubnostjo nihče ne dvomi, naslednjo izjavo, s katero se tudi mi zlagamo vseskozi:

O volitvah se zdaj govori in obravnava vse sploh in po pravici, kajti zadeva je zelo važna. Ker se priporočajo razni kandidati, bodi poterjeno očitno, da je prav posebnega priporočevanja vreden gosp. Fr. Povše, ki je najbolj odločen in vnet katoličan, zraven tega pa verl. pošten narodnjak, izvrsten govornik, kar je sploh znano, v kmetijstvu obče priznan in veljaven strokovnjak, tudi ves navdušen za blagor ljudstva in za vse dobro, ter pač ni treba želeči in iskati boljšega kandidata za državni zbor. Zato čestitamo kraju, kjer bo izvoljen ta izvrstni poštenjak.

Z Dolenjskega. (Poterdilo in zahvala.) Prejmite našo najserčnejšo zahvalo za velikodušni dar 50 gld., ki ste ga blagovolili nam nakloniti poslati in po prečastitem milg. novomeškem proštu. Bog poverni tisočkrat to dobroto in Vašo ljubezen. Molile bomo za Vas in v Vaš namen in zlasti za dušo blazega dobrotnika. Da bi pač nam božja previdnost naklonila še veliko dobrotnikov, da bi zamogle nadarjene revne deklice sprejemati in jih za

učiteljice redovnice izšolati! Za hišne opravila je prosilk še preveč; tudi je dosti manjih deklic šolaric, ktere želé k nam priti, da bi pri nas ostale; ali izmed izprašanih učiteljic se nobena ne oglasi. Bog daj tudi kaki taki dar poklica!

Priporočamo se vse sestre v pobožne molitve.

V Šmihelu, 18. svečana 1891.

Marija Johana,
uboga šolska sestra d. N. D.

Poterdilo. Za znesek 73 gld. 80 kr., ktereга sem od sl. vredništva „Zgodnje Danice“ za Brezvodolske pogorelce zopet prejel, se v njihovem imenu vsem blagim dobrotnikom prav serčno zahvaljujem. Bog stotero poverni!

Ambrus, 17. 2. 1891.

Josip Lavrič,
župnik.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: S Fužin 7 gld. — M. Zupan 1 gld. — Po čč. gg. Uršulinareh v Ljubljani 14 gld. 22 kr. — Iz Babnega polja 28 gld. — S Starega loga pri Kočevji 33 gld. 50 kr. — Iz Černomlja 31 gld. 50 kr. — Iz Metlike po čast. gosp. Absec-u 5 gld. — R. T. 1 gld. — Z Zlatega polja 7 gld. 50 kr. — Iz Višnje gore 24 gld. — Z Velesovega 12 gld. — Iz Naklega 20 gld. — Mica Židan 20 kr. — S Šmartnega pri Kranji 29 gld. — Iz Krašnje 10 gld. — Iz Radeč pri Zidanem mostu 40 gld. — Od sv. Jakoba v Ljubljani 20 gld. — Župljani Dolski 10 gld.

Za dijaško mizo: Čast. g. kaplan Leop. Zaletel 3 gld. — Č. g. župnik Jern. Jare 2 gld. (Op. za Detoljuba oddano.) — Č. g. Fridr. Hudovernik nekaj obleke za kacega potrebn. dijaka. — Čast. g. župnik Fr. Marešič 2 gld. (Op. Int. oddane v Bosno) — Preč. g. dekan Mat. Kožuh 10 gld. — Č. g. župnik M. Derčar 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Z Dola po čast. gosp. župniku 7 gld. — Po preč. gvard. P. Jožefu 5 gld. 46 kr. — Iz Boh. Bistrice po g. Ravniku 22 gld. — Iz Mengša čast. g. kapl. Leop. Zaletel 58 gld. 62 kr. — Šušteršičevi 1 gld.

Za sv. Očeta: Čast. g. župnik J. Virant 2 gld. — Župljani Dolski 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: Iz Mokronoga 1 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: Č. g. duhovni pomočnik Fr. Onušič 5 gld.

Za Marijanišče: Preč. g. nadžupnik Jan. Zorec 10 gld. — Preč. g. župnik Jernej Jare 2 gld. — Čast. g. kaplan Leop. Zaletel 1 gld.

Za afrikanski misijon: Jože Habè 1 gld.

Za pogorelce v Danjah: Gašp. Jensterle 10 gld.

Za odpravo sužnjosti v Afriki: Čast. g. kapl. Leop. Zaletel 3 gld. — Po prečast. gosp. dekanu Mat. Kožuhu 108 gld. To je: St. Loka 27 gld. 35 kr., — Sorica 18 gld., — Nova Oselica 16 gld. 65 kr., — Zabnica 14 gld., — Sv. Leonard 11 gld., — Dražgoše 9 gld., — Zelezničke 12 gld.